

สุดล้ำ
มีคน
มา
ชอบ
ทุกที่

orewo
sukinano
hama
omaedake
kayo

3

ทำไม
ต้องเป็น
มัธยม
ด้วยนะ

เรื่อง รากุตะ
ภาพ บุริท
แปล
พิมพ์อักษร กฤษณา

PHOENIX

ORE WO SUKINANOHAMA OMAEDAKEYAYO 3
© RAKUDA 2016
First published in Japan in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

โลโก้ในเวล ลำดับที่ 122

อุตสาห์มีคนมาชอบทักก็ทำไมต้องเป็น ยัยคู่ด้วยนะ

เรื่อง: ราคุตะ

ภาพ: บุริกิ

แปล: พิมพ์พร คุณโสภา

ORE WO SUKINANOHA OMAEDAKEYAYO 3

©RAKUDA 2016

First published in Japan in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-172-3

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2562

ที่ปรึกษา: อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิวาซากิ

บรรณาธิการ: ปุณศรีภา นภธราดล

ศิลปกรรม: -Ham-ham-

พิสูจน์อักษร: เด็ทซ์ป

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณีย์ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **PHOENIX** ในเครือบริษัทคาโดคาวะ อมรินทร์ จำกัด
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงดอนม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 285 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้าสลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอันเนื่องมาจากการพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ PHOENIX NEXT

บทนำ ฉันก็ไม่ได้ใส่ใจหรอกนะ

หลังเลิกเรียนวันหนึ่ง ตอนที่ฉัน—ศิขารากิ อามัตสึฮุ หรือโจระ
หิยิบกระเป่าและกำลังจะลุกจากที่นั่ง นักเรียนชายสองคนที่ยืนอยู่
ใกล้ๆ ก็เริ่มบทสนทนาคล้ายกะจิ้งหะไว้แล้ว

“นี่ๆ คิดว่านักเรียนหญิงโรงเรียนเรา ใครน่ารักที่สุดเธอ”

“เอ๊ะ? ผู้หญิงที่น่ารักที่สุดเธอ อืม~! เลือกยากจัง~...
ขอคิดแป๊บนะ”

“โอเค!”

สองคนนั้นคือ A คู่จากชมรมฟุตบอล และ B คู่ที่อยู่ชมรม
รักบี้สินะ

อืม ใครน่ารักที่สุดในโรงเรียนนั้นเธอ...หัวข้อธรรมดาไม่น่า
สนใจสุดๆ แต่รู้สึกติดใจยิ่งงิก็ไม่รู้แฮะ...เอาละ อยู่ฟังสองคนนี้
คุยกันก่อนแล้วค่อยไปห้องสมุดดีกว่า

ฉันเปลี่ยนใจไม่ลุก จึงนั่งลงอีกรอบ

“...เอาละ! ตัดสินใจได้แล้ว! ผมว่าคนที่น่ารักที่สุดคือฮิมาวารี
ที่อยู่ห้องเรา!”

หลังจากคิดอยู่ครึ่งนาที คำตอบของ B คู่ซึ่งพูดจាន่ารัก
น่าเอ็นดูไม่สมกับอยู่ชมรมรักบี้คือฮิมาวารี

อย่างนี่นี่เอง ถือเป็นคำตอบที่สมเหตุสมผล ฮิมาวารี หรือ
ฮินาตะ อาโออิ เพื่อนสมัยเด็กของฉันก็น่ารักจริงๆ นั่นแหละ

รูปลักษณ์ภายนอกดูอ่อนวัยเหมือนโกงอายุ แต่ยังอยู่ในระดับ
ที่ยอมรับได้ เป็นสาวสวยที่มีความบ๊วๆ บ้องๆ ในทางที่ดี ชวนให้
รู้สึกว่าเป็นคนชื่อๆ สดใสว้าว

“ฮิมาวารีเธอ อืม ฮิมาวารีน่ารักเนอะ...แต่ฉันคิดถึงอีกคน

น้ำ~”

“เธอ~ฉันอรุणูวะคุณคิดว่าใครน่ารักที่สุดเธอ”

ว่าก็ว่าเถอะ—นามสกุลแปลกจริง ๆ เลยนะ อรุणูวะ¹เนี่ย ตอนได้ยินครั้งแรกนี่ตกใจเลยละ

“แน่นอน! ก็ต้องรุ่นพี่คอสโมสที่เป็นประธานนักเรียนอยู่แล้วสิครับ! ทั้งเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ใจดี แถมหน้าอกใหญ่ด้วย! คนที่พิเศษขนาดนั้นมันจริงจะดีเธอครับ!? ดีสิครับ! อืม~!!”

A คุณหรืออรุณูวะคุณแห่งชมรมฟุตบอลผู้ตั้งเป้าจะสร้างคาแร็กเตอร์แบบคุณคาบิระ²กำหนดแน่นอน

อืม นั่นก็เป็นคำตอบที่สมเหตุสมผล คอสโมส หรืออาคิโนะ ซากุระ ผู้เป็นประธานนักเรียนก็น่ารักจริง ๆ นั่นแหละ

รูปร่างหน้าตาที่เจริญเติบโตเต็มวัย หัวดีสมกับเป็นประธานนักเรียน ยิ่งกว่านั้นยังเป็นสาวสวยมากความสามารถที่ไม่ถือตัวและปฏิบัติกับทุกคนอย่างอ่อนโยน

แทนที่จะบอกว่าน่ารัก คำว่าสวยน่าจะเหมาะกว่า แต่คงไม่ต่างกันสำหรับหัวข้อสนทนาของสองคนนั้น

ให้ตาย...ไอ้ดอลหลักสองคนประจำโรงเรียนอย่างฮิมวาริกับคอสโมสยังกระแสนิยมแรงดีไม่มีตกเลยจริง ๆ

“ประธานคอสโมสเธอ~อืม สวยเนอะ ถ้าถามระหว่างฮิมวาริกับคอสโมส ผมคงเลือกฮิมวาริ แต่ก็เข้าใจความรู้สึกของอรุณูวะคุณดีเลยละ!”

.....●

¹ พ้องเสียงกับคำว่า Alpha

² Jay Kabira นักแสดงซึ่งมีสำเนียงการพูดอันเป็นเอกลักษณ์ ชื่นชอบฟุตบอลเป็นพิเศษ

“สมกับที่เป็นเบเอเตคะคุณ! คิดแล้วว่าถ้าเป็นนายต้องพูดอย่างนั้นแน่ อืม~!”

คนนี้ก็ด้วย ได้ยินนามสกุลก็ทีก็คิดว่าประหลาดพิลึก³ แล้วอาวุธของคุณนี่น่ารำคาญจัง

“งั้นเบเอเตคะคุณ คำถามตรงกันข้าม คิดว่าคนที่ไม่น่ารักที่สุดในโรงเรียนเราคือใครหรือ”

“คนที่ไม่น่ารักหรือ อืม~...เลือกยากจัง~”

เบเอเตคะคุณ ระวังคำที่จะพูดต่อไปให้ดีๆ ละ

ลองดูรอบข้างให้ดีๆสิ พวกนักเรียนหญิงที่ยังอยู่ในห้องเรียน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลที่เงี้ยวฟังกำลังเข้ามาล้อมพวกนายแล้วนะ

พูดง่าย ๆ ก็คือ หากเบเอเตคะคุณหลุดพูดชื่อผู้หญิงในกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลขึ้นมาละก็...พวกเขาทั้งสองคงได้ดับต้นสิ้นชีวีไปจากสังคมเล็กๆ ที่อันมีนามว่าห้องเรียนนี้แน่ อาเมน

เหวอ! นางสาว A ผู้เป็นลีดเดอร์ชั่วคราวของกลุ่มผู้ทรงอิทธิพล ทำหน้า่น่ากลัวมากครับ!

อย่าไปสบตาดีกว่า...

“ฉันเลือกได้แล้ว! เหลือแค่รอคำตอบของนายแล้วนะ! อืม~!!”

“ได้เลย! แต่ผมเองก็พร้อมแล้วเหมือนกัน! ไหนๆก็ไหนๆแล้ว มาพูดพร้อมกันเลยมัย”

“รับแช่บ!”

เตรียมใจรับชะตากรรมให้จงหนัก

รอยยิ้มบริสุทธิของพวกเขาช่างเจิดจ้า หารู้ไม่ว่าความตาย

.....●

³ ฟ้องเสียงกับคำว่า Beta

กำลังสืบคลานใกล้เข้ามา

“หนึ่ง สอง...”

เกิดความเจ็บขึ้นชั่วขณะ คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลย
อย่างฉันยังแอบกลืนน้ำลาย

“ซังโซคูอิน สุมิเรโกะ!”

อา—...อืม ถ้าเป็นคนนั้นละก็ ชะตาพวกนายคงไม่ขาดแล้ว
ละ หนีตายในทางสังคมได้แล้ว

ก็ยัยนั้นน่าจะอยู่คนละห้อง แดมยังเป็นบรรณารักษ์หญิงที่
ไม่ค่อยมีเพื่อนด้วยนี่นะ

นี่ก็เป็นคำตอบที่สมเหตุสมผลดี บรรณารักษ์อย่างแพนซี
หรือซังโซคูอิน สุมิเรโกะ ไม่น่ารักจริงๆ นั่นแหละ

หน้าอกแบนราบ แว่นตาหนาเตอะอย่างเหลือเชื่อ และ
ผมเปียสุดเซย

ถือว่าโดดเด่นในแง่ยัยคนประหลาดที่โคตรจิตซิด เข้าใจ
เลยว่าทำไมเจ้าพวกนั้นตัดสินว่าเธอเป็นคนที่ไม่น่ารักที่สุด

“ใช้มัยลา! ฉันอยู่ห้องเดียวกับซังโซคูอินเมื่อปีที่แล้ว เป็นคน
อืม~ครีมแบบสุดๆไปเลย!”

ใส่สำเนียงการพูดแบบคุณคาบิระตรงนี้เลยหรอ!? ไม่เลวนี่
อาร์ฟูวะคุง

แต่ข้อมูลนั้นผิดไปหน่อยนะ ถึงยัยนั้นจะยอมคุยกับแค่คนที่
สนิทด้วยก็เถอะ

เวลาคุยกับเพื่อนที่ห้องสมุดก็ถือว่าพูดมากใช้อยู่ อืมครีม
ชะที่ไหน

“ผมอยู่คนละห้องก็เลยไม่ค่อยรู้ อ้อ แต่ได้ยินเรื่องเกี่ยวกับ
ซังโซคูอินมาเยอะนะ ว่าเป็นคนอัยยาคัยไม่ดี คุยด้วยก็ถามคำ

ตอบคำแค่ให้จบๆไป ไม่ยอมให้ความร่วมมืออะไรเลย พอได้ยิน
อย่างนั้นผมก็เลยคิดว่ายัยนั้นเป็นประเภทสำคัญตัวผิดแล้วก็แอบ
เยาะเย้ยทุกคนแน่นอน ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองต่างหากที่เป็นฝ่าย
ถูกเยาะเย้ยนะ! ฮูๆ ๆ ๆ ๆ...”

เบเอเตะคุง เรื่องนั้นก็ผิดนะ ยัยนั้นไม่ได้เยาะเย้ยทุกคนหรอก
ที่ถูกต้องคือเยาะเย้ยและเอาแต่พนพิฆใส่ฉันคนเดียว
ต่างหากล่ะ

“ฉันก็ว่าไง! ชังโซคุอินต้องนิสัยไม่ดีแหมง! ทั้งจิตซิด ทั้ง
มีตมน...ไม่มีข้อดีเลยจริงๆ!”

“ฮาๆ ๆ ๆ ๆ ๆ! หาข้อดีของยัยนั้นยากกว่าทำข้อสอบให้
ได้ร้อยคะแนนเต็มซะอีก! ถ้าหาข้อดีของชังโซคุอิน สุมิเรโกะ ได้ถึง
สิบข้อต้องสอบผ่านมหา'ลัยโตเกียวแหมง! ว่าไปนาน!”

อึม บทสนทนาของพวกนั้นคงจบแค่นี้ คราวนี้หิบบกระเป่า
แล้วลุกตีกว่า

“...เฮอะ ไปได้ละมั้ง”

เดินผ่านระเบียบง ลงบันได เมื่อผลึกเปิดประตูบานใหญ่เล็กน้อยก็ถึง
ห้องสมุด

ยัยแวนผมเปีย—แพนซีที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์เดินมาหาฉันด้วย
สารรูปจิตซิดอย่างเคย

“สวัสดี โจโระคุง...อ้าว หน้าไปโดนอะไรมานะ บวมแดง
ท่าทางเจ็บน่าดู โดนใครตบมาเหอ?”

“เจอไอ้บ้าสองคนคุยเรื่องไร้สาระขวางทางอยู่ ฉันเลยฟาด

มันด้วยกระเป๋า แล้วมันก็ต้องกลับมา แค่นั้นแหละ”

“หรือ ถ้าอย่างนั้นแปะแผ่นแก้ปวดดีกว่านะ ให้ฉันแปะให้มัย”

“ไม่ต้อง ของแบบนี้ปล่อยไว้เดี๋ยวก็หายเอง อย่างแพนซินะ...ไม่ต้องใส่ใจหรอก”

“...? ประโยคสุดท้ายฟังดูเศร้ามากเลยนะ มีอะไรหรือ”

“แต่เกิดตื่นรู้ขึ้นมาว่าฉันต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยโตเกียวผ่านแหงๆ เท่านั้นแหละ”

“ดูเหมือนหัวหน้าจะกระทบกระเทือนนะ แปะสำหรับรายคมบุติกว่า ให้ฉันแปะให้มัย”

“ทำไมเข้าใจแบบนั้นไปได้! หัวฉันไม่มีปัญหาสักหน่อย! ผมก็ยังตกตำตีด้วย!”

“การชอบหนีความจริงเป็นนิสัยที่ไม่ดีของนายนะ”

ฉันมันแย่ขนาดนั้นเลยอะ!? ถึงจะได้ยินเป็นครั้งแรก แต่ฟังแล้วไม่สบายใจซะมัด

“แต่วางใจเถอะ เพื่อปกป้องหัวของนาย วันนี้ฉันก็จะยอมให้นายนอนหนุนตักก็ได้”

“ที่พูดว่า ‘วันนี้ก็’ นะหมายความว่ายังไงหา! ฉันไม่ได้นอนตักแกทุกวัน หรือคิดอยากจะทำอย่างนั้นเลยสักนิด!”

“จั้นหรือ...พอได้ลองหนุนไปแล้วครั้งหนึ่ง โจโรคุงผู้ให้กระหายเฉพาต้นขา ก็เกิดอายุขึ้นมาว่าอาจติดเป็นนิสัยไปสินะ...”

“ฉันกลายเป็นพวกบ้าต้นขาไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ!? ถ้าให้เลือกละก็ ต้องเป็นหน้าอ...ข้างมันแล้ว”

“ที่นกระหายกับหน้าสถานีอุปมาอะหรือ เป็นรสนิยมทางเพศที่แปลกดีนะ ทำไมถึงเป็นแบบนั้นไปได้ล่ะ”

“ก็บอกว่าช่างมันไง! ไหง่ถึงไปเรื่องนั้นได้ล่ะหา!”

ทำไมฉันถึงได้กลายเป็นผู้ชายที่บ้าอะไรไม่รู้อย่างสถานีรถไฟ
ในเมืองโยโกสุกะที่อยู่จังหวัดคานางาวะไปได้ล่ะ!

ให้ตายสิ...ใครกันแน่ที่หัวถูกระทบกระเทือน

วันนี้ก็ยังปวดมากและเยาะเย้ยฉันอย่างมีอหยาศัยตามเคย...

“...จะไปตรงที่อ่านหนังสือแล้ว”

“ได้สิ”

ชินยังอยู่กับยัยนี้ สมองฉันได้กระทบกระเทือนจริงๆ แน่
ฉันเลยตัดจบบทสนทนาและเดินไปยังพื้นที่อ่านหนังสือ แน่แน่นอนว่า
แพนซีก็เดินตามมาต่อๆ อย่างกับผีเกาะหลัง

เออละ ฮีบ—

“ฉันขอฟังรายละเอียดที่เรื่องกลายเป็นแบบนี้หน่อยสิ”

รีบไปมัย! กันฉันฟังจะตะแคงอีกก็เริ่มเรื่องแล้ว!

“เรื่องแบบนี้อะไร...ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตสักหน่อย...”

“เรามองต่างกันนะสิ สำหรับฉันแล้วมันเป็นเรื่องใหญ่นะ
เล่นโดนลากไปพัวพันกับเรื่องแปลกๆ นี่นา”

ฮืม...ได้ยินแบบนี้แล้วเฉยไม่ออกเลย

หากถามถึงเรื่องตลกที่เกี่ยวกับใครเป็นคนผิด ก็ต้องเป็น
ฉันอยู่แล้ว

ผลจากการคิดว่าตัวประกอบอย่างเราคงไม่เป็นไรและได้ใจ
ไปนิด จึงเกิดเรื่องยุ่งเหยิงให้แพนซีและคนอื่นๆ ต้องเข้ามาพัวพัน

เฮ้อ...กรรมตามสนอง ก็เลยไม่อยากพูดถึงมันสักเท่าไร...

แต่ต้องแ่งไปก็โดนบังคับให้พูดอยู่ดี...ยอมๆ ไปดีกว่า...

“ฉันจะเล่าให้ฟัง เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างฉันกับนักเรียนใหม่
ที่ย้ายมาวันนี้—โยกิ จิซารุ”

SAMPLE

อุตสาหกรรมมีคนมาชอบทั้งที่
ทำไมต้องเป็น **ยูนิค** ด้วยนะ

ฮาเร็มของฉันถือกำเนิดและพังทลาย

บทที่ 1

ตอนนี้ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าฉัน

ผมเส้นตรงไว้ทรงหน้าม้าเรียบกริบ ดวงตาแว่นแบ่งบอก
ความเข้มงวด มีความสูงมากกว่าค่าเฉลี่ยของเด็กผู้หญิงทั่วไป
เล็กน้อย หน้าอกแบนราบอย่างน่าเศร้าพอ ๆ กับผมหน้าม้า
ขาดแคลนอย่างน่าอานาถยิ่งกว่าฮิมวาริเสียอีก

แม้มีข้อบกพร่องอันน่าเสียดายอย่างยิ่งอยู่ข้อหนึ่ง แต่
นอกจากนั้นก็ถือว่าเป็นคนสวย...นั่นคือคุณโยกิที่เพิ่งย้ายมาห้องเรา
วันนี้

และนักเรียนใหม่ชื่อโยกิก็เป็นคนเพื่อน ๆ

เพื่อนแค้ไหนนะเธอ ตั้งแต่การแนะนำตัวในวันแรก เจ้าตัว
ก็เดินมาหาฉัน จากนั้น

“จากนี้ฉันจะขอทู่เมเทให้ทั้งตัวและหัวใจเลยนะ ผากตัวด้วย”
กล่าวประโยคชวนงงนั้นจบ เธอก็เปิดฉากจูบมือฉันทันที
...ให้ตายสิ นี่มันเรื่องอะไรกัน

แทนที่จะเป็นหลังมือ ทำไมไม่เป็นที่แก้มหรือปากละเนี่ย
ต่อให้ไม่มาจูบกันแบบนี้ แต่หากความจริงแล้วเธอเป็นคู่หมั้น
ที่พ่อแม่จับคลุมถุงชน หรือเป็นคู่ชายหญิงซึ่งในอดีตเคยสัญญาว่า
จะอยู่ร่วมกันในอนาคต ไม่น่ามีกุญแจเป็นจี้ห้อยคออะไรทำนองนั้น...

มีสถานการณ์หลากหลายรูปแบบ หากเมื่อจัดประเภทแล้ว
มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สรุปคือตอนนี้ฉันกำลังเจออีเวนต์นักเรียนใหม่

ฮิ การเตรียมใจเพื่อที่จะพุ่งเข้าไปใส่เรื่องเลิฟคอมเมดี้ได้ทุกเมื่อ
ถือเป็นเรื่องที่ต้องต้องแล้วสินะ

ฉันรู้วิธีรับมือกับสถานการณ์นี้อยู่แล้วน่า แค่ว่าตาใส่ชื่อ
อย่างที่ใครเห็นเป็นต้องเอ็นดู ก่อนแสดงสีหน้าสับสนว่า ‘เออ...

หมายความว่ายังไงเธอ' ก็พอใช้มัยละ

วะชะฮ่า! เรื่องแค่นี้มันของกล้วยๆ ไม่ได้แถมฉันห...

“เหวอออออออ!”

ใครจะไปทำได้ละเพีย! ฉันรีบชักมือกลับแล้วแหกปากร้องลั่น
เลย!

อะไรของยัยนี่เหี้ย!? จู่ๆ มาจับมือชาวบ้านแบบนี้ โครงสร้าง
สมองยัยนี่ต้องผิดปกติแหงๆ!

“นี่นาย ทำท่าแบบนี้มันไม่ใจร้ายไปหน่อยหรือ”

พอเห็นท่าทางขนพองสยองเกล้าของฉันแล้ว อีกฝ่ายก็
ขมวดคิ้วทำหน้าขงใจ เรื่องนั้นฉันก็ขอโทษทีแล้วกัน แต่สิ่งที่เธอทำ
มีปัญหามากเกินไป ไม่สิ ต้องบอกว่ามีแต่ปัญหาล้วนๆ เลย

“กะ...ก็...ปกติแล้วเขาไม่ทำกันแบบนี้หรือหะ”

“พูดเป็นเล่นไป”

“พูดจริงนะ!”

นักเรียนใหม่ที่แกรู้จักเขาจับมือคนอื่นแบบนี้ด้วยหรือ?!

แล้วแกเป็นใครฉันยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ!

“อืม...คุณพ่อสอนเราว่า ‘หากมีคนที่ควรทุ่มเทกายใจให้
จงประทับใจกับริมฝีปากบนหลังมือของเขาเพื่อแสดงความรู้สึกนั้นเกิด’
เราก็เลยทำแบบนี้...มันแปลกตรงไหน”

เป็นผู้ตีอังกฤษมาจากไหนละนั่น! วิธีอบรมสั่งสอนของพ่อแก
ต่างหากที่แปลก!

โลกสวยขนาดไหนก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมชวนเข้าใจผิดอยู่ดี!
ไปทำที่ประเทศต้นตำรับก็ยังดูน่าสงสัย!

จริงๆ เลย...ถ้าไร้สามัญสำนึกขนาดนี้ ชีวิตในโรงเรียนต่อไป
คงลำบากแล้วละ

เฮ้ ลองดูคนอื่นสิ เกือบทุกคนมองเธอด้วยแววตาสงสัยกันหมดแล้ว...แกมฉันยังกลายเป็นเป้าสายตาไปด้วยอีก! โอ้เว้ย! อีกรอบนี้อีกแล้ว!

“เอ่อ...คุณโยกิ จะช่วยแนะนำตัวได้หรือยัง”

แจ่มมาก ครูประจำชั้น! ไม่คิดเลยว่าจะช่วยแทรกกลางบรรยากาศแสนประหลาดนี้ให้!

“นั่นสินะคะ ขอโทษด้วยค่ะ งั้นไว้คุยกันที่หลังนะ คิซารากิ อามัตสึคุง”

พอโดนเรียกชื่อเต็มแบบนี้แล้วให้อารมณ์เหมือนบอกว่า ‘ฉันลืกรู้จักคุณไว้แล้ว’ เลย นึกกลัวจับ

ไว้คุยกันที่หลังเธอ...แค่นี้ก็เหลือทนแล้ว ไม่ต้องมากก็ได้

“เราชื่อโยกิ จิซารุ ที่โรงเรียนเก่าเพื่อนจะหยิบคันจิตัว ‘กิ’ ของนามสกุลมาบวกกับตัว ‘จิ’ ของชื่อ และเรียกเราว่า ‘สึบากิ’ ที่แปลว่าดอกคามิเลีย หากทุกคนเรียกเราด้วยชื่อนี้ก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งเลยค่ะ”

โอ๊ะโอ ชื่อเล่นเป็นดอกไม้เรียบร้อยเลยด้วย...

แต่ถึงจะรู้ชื่อจริง นามสกุลจริง รวมถึงชื่อเล่นแล้ว ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดี เธอเป็นใครกัน

อยากรู้ข้อมูลมากกว่านี้จัง

“งั้นมีใครจะถามอะไร—”

“อ๊ะ ฉันมีคำถาม! ทำไมสึบากิจึงถึงย้ายมาอยู่โรงเรียนเราล่ะ”

ไม่เลวนี่ ฮิมาวาริ ถามเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเหตุการณ์เมื่อที่อย่างสบายใจเฉิบ

การจับหลังมือก็แค่เรื่องที่เกิดขึ้นได้ทุกวันนั่นแหละ ทุกคน

ตกใจอะไรกันเธอ

เจ้าตัวทำท่าทางเหมือนจะพูดอย่างนั้น ไม่ได้ใส่ใจเลยสินะ
ขอมอบฉายา ‘มือวางอันดับหนึ่งแห่งโลกย์ตัวแสบ’ ให้เลย
เหมาะกับการที่อยู่ชมรมเทนนิสพอดี

“ที่บ้านทำร้านคุชัคคีดี แล้วยอดขายดีเลยได้เปิดสาขาใหม่
เราก็เลยย้ายโรงเรียนตามมาค่ะ ร้านชื่อ ‘ร้านคุชัคคีโยกิสุขสันต์’
มีกำหนดจะเปิดร้านวันมะรืนนี้ค่ะ ถ้ายังไงก็มาลองชิมกันได้นะคะ”

“ว้าว! ยอดเลย! อ้อ! ฉันไปแน่นอน!”

ทำไมร้านขายคุชัคคีถึงได้อบรมสั่งสอนลูกแบบผู้ตีอังกฤษ
ล่ะเนี่ย

หรือเพราะไม่เสียเปรียบความคล้ายกับดาบเรเปียร์เธอ

ไม่สิ เดิมทีชื่อเรเปียร์มาจากคำว่า ‘Espee rapiere’ ในภาษา
ฝรั่งเศส ไม่ใช่อังกฤษ...เตี้ยวนะ ร้านคุชัคคีดี? ร้านคุชัคคีดี...เธอ

“เราชื่อจิฮารุ ตัว ‘จิ’ เหมือนเมืองซิงาซากิ แล้วก็ ‘ฮารุ’
ที่แปลว่าฤดูใบไม้ผลิ”

“ฮะ ฮ้า! เธอเมื่อตอนนั้น! ปะ...เป็นผู้หญิงหรือเธอ!?”

ฉันแทบกระโจนขึ้นจากเก้าอี้แล้วเขียว แต่กลับใจได้เฉียดฉิว
แล้วตะโกนออกไปแทน

รู้แล้ว! แจ่มแจ้งเลยว่าใคร! คนคนนี่คือคนนั่นเอง!

ตอนที่ฉันไปซื้อคุชัคคีดีเพื่อปลอบใจซันจิงจากร้านแถวสนาม
แข่งเบสบอล เธอคือพนักงานหนุ่มหล่อสุดอิมคริมที่ร้านนั้นไงล่ะ!

“อิม ในที่สุดก็จำเราได้แล้วสินะ นี่นายคิดว่าเราเป็นผู้ชาย

—”

“ร้านคุชัคคัสโยกิสุซันตั้งนั้นหะออออ!”

หืม? มีเสียงตะโกนดังมาจากที่นั่งอื่นนอกจากฉันด้วย
เจ้าของเสียงตะโกนนั้นคือเพื่อนซี้ของฉัน โออะ ไทโย หรือ
ซันจิงนั่นเอง

ไม่รู้ทำไมถึงได้ศึกษานาदनั้น

เขาถึงกับลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ยันมือค้ำกับโต๊ะแล้วกระโดด
ขึ้นลงไม่หยุด

ด้วยร่างกายบึกบึนสูงกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตร
โต๊ะนักเรียนจึงลั่นเสียงเอี้ยต้อาด ส่วนตัวฉันนี่ก็อยากให้ช่วยระมัด
ระวังอย่าทำโต๊ะพังและทำตัวเองบาดเจ็บอยู่หรอก

“อ๊ะ นายรู้จักร้านของบ้านเราด้วยหะออ”

“แน่นอนแล้ว! ซูเปอร์โนวาแห่งวงการคุชัคคัสโยกิสุซันที่ทำให้ชื่อร้าน
และรสชาติเป็นที่รู้จักในช่วงพริบตาเมื่อสิงหาคมปีที่แล้ว ‘ร้านคุชัคคัส
โยกิสุซันด์!’ กัดเพียงคำเดียว แป้งกรอบและเนื้อแน่นก็จะอินาบาวเออร์⁴ไปทั่วปาก เพียงลิ้นสัมผัส ความชุ่มฉ่ำสีเขียวมรกตก็จะ
แผ่กระจายราวกับทะเลเอีเจียน⁵แห่งโลกของซอส! ไม่ใช่แค่อร่อย
เท่านั้น แต่ยังช่วยเยียวยาหัวใจอีกด้วย คุชัคคัสโยกิสุซันด์ที่ทั้งเอ็กซ์ตรีมและ
ซูพรีมในไม่เดียว! อ่า! หยุดไม่ได้แล้ว! น้ำลายหยดตึง! ~รสชาติ
อันเป็นที่นิยม~ร้านคุชัคคัสโยกิสุซันด์นั้นใช่หัยละ?”

ใจเย็นก่อน ซันจิง ต่อให้นายทำท่าไฮเปอร์ขนาดนั้น ก็ไม่มี

.....●

⁴ Ina Bauer หนึ่งในท่วงท่าของสเกตลีลา (Figure skating) โดย
ทางขาสองข้าง และแอ่นตัวไปด้านหลังพร้อมกางแขนออก

⁵ Aegean Sea ทะเลที่ติดต่อกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อยู่ระหว่าง
ประเทศกรีซกับตุรกี ถือเป็นหนึ่งในแหล่งอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ของโลก

ใครเข้าใจที่นายสาธยายออกมาหรอคะ

ที่เข้าใจก็มีแค่ความจริงที่ว่านายรักคุชิตต์สักกัณฐ์หัวใจ
เท่านั้นแหละ

“อืม รู้ดีนี่ ถูกเกือบหมดเลย”

ถูกเกือบหมดอะ!? ฉันไม่เห็นจะเข้าใจอะไรเลยนะ!?

“อ้อ แนะนำตัวแค่นี้ก็แล้วกัน ที่นั่งของคุณโยกก็คือข้างหลัง
สุดตรงโน้น”

“คะ”

ฮะ จิตวิญญานความเป็นอาจารย์ของครูที่ปรึกษาดับมอด
ไปแล้ว ตัดจบการแนะนำตัวอีกต่างหาก

เมื่อครูที่ปรึกษาเร่งเร็ว โยกจึงย่ำเท้าไปยังโต๊ะเรียนด้วยสีหน้า
ไม่พอใจ

พอเรื่องเป็นแบบนี้เลยมโนไปเองว่าคงไม่พินต้องมานั่งใกล้ๆ
ฉัน แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น เธออยู่ห่างไปพอสมควรเลย

ห่างอยู่แล้ว ที่นั่งของฉันอยู่แถวสามนับจากด้านหน้า และ
แถวที่สองจากด้านขวา เป็นตำแหน่งครึ่ง ๆ กลาง ๆ สมกับที่เป็น
ตัวประกอบ ที่นั่งรายรอบต่างมีคนจับจองอยู่แล้ว

อหนึ่ง คนที่นั่งด้านซ้ายของฉันนั้น...

“โจโระ จู่ๆ นายก็ให้คนอื่นจับมือตัวเองแบบนั้นมันทุเรศที่สุด
เลย ไม่อยากเชื่อ...”

ต้นเป็นนางสาว A ซึ่งถือว่าเป็นคนน่ากลัวแม้ในกลุ่มผู้ทรง
อิทธิพลเองก็ตาม

“มะ...ไม่ใช่เนะ ฉันเองก็ไม่ว่าอะไรเป็นอะไร...”

“...จะอ้วก”

แปลกจัง

ในบอสท์ท้ายของเล่มที่แล้ว เธอเกือบถูกกลุ่มผู้ทรงอิทธิพล ตัดหางปล่อยวัด ฉันเลยเข้าไปช่วย ตอนนั้นเธอยังมองฉันด้วย สายตานับถืออยู่เลย ทำไมตอนนี่ถึงมีแววตาเหมือนมองสิ่งสกปรก โสโครกไปแล้วล่ะ

นี่หรือที่เขารู้ว่ากันว่าใจหญิงยากแท้หยั่งถึง จะได้จำเอาไว้
เอาเป็นว่าเรื่องนั้นช่างมันไปก่อน

ตอนต้นเมษายนก็ 'ไอ้ผู้ชายสวะจอมหลอกลวงสร้างภาพเป็น
พระเอกนิยายเลิฟคอมเมดี้! คดีจับสองสาวสวยคงซ้อนหน้าระรื่น!'
ตอนต้นพฤษภาคมก็ 'ตัวประกอบที่ได้รับความนิยมงานเด่นรำ
ดอกไม้! คดีคราวนี้ไม่ใช่แค่สอง แต่เป็นสามคนเลยนะเพีย!' และ
ในปลายพฤษภาคมอย่างมิถุนายน สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี่คือ...นั่นสินะ
'ผู้ชายขะขะที่จู่ ๆ ก็บังคับให้นักเรียนใหม่จับมือตัวเอง! คดีเพิ่มขึ้นมา
อีกคนแล้วเว้ย' ตั้งชื่อไว้แบบนี้แล้วกัน

...พอคิดอย่างนี้แล้ว สุดยอดไปเลยแฮะ

เรื่องนี้อาจจะเกิดหรือไม่เกิดขึ้นในครั้งหนึ่งของชีวิตกลับ
เกิดขึ้นทุกเดือน

บางทีฉันอาจเหมาะกับการเป็นนักสืบก็ได้ เจอคดีบ่อยเป็นบ้า
แต่จะมัวคร่ำครวญไปก็ไม่ได้อะไร คงต้องเริ่มคิดแผนรับมือ
กับเรื่องคราวนี้สักที

ไม่เป็นไร จนถึงตอนนี้ ขนาดเจอเรื่องโน้นเรื่องนี้มากมาย
ก็ยังผ่านมาได้นี่ ฉันเยือกเย็นอยู่แล้ว

หากถามว่าเยือกเย็นระดับไหน ก็คงเป็นความเยือกเย็น
ระดับที่ดวงตากลอกกลับมากลับไป กลับไปก็กลับมา และต้นขา
สั้นกว่าปกติสามเท่า

ตัวฉันผู้เยือกเย็นคิดแผนการรับมือกลุ่มคนสร้าง

โคกนาฏกรรมขึ้นมาสามรูปแบบด้วยกัน!

ขอเชิญรับชม! สิ่งนั้นตามธรรมเนียม! การแนะนำเวอร์ชันใหม่ สตาร์ท!

แผนที่หนึ่ง พยายามไม่ให้ทุกคนในห้อง (โดยเฉพาะนางสาว A แห่งกลุ่มผู้ทรงอิทธิพล) รุมประชาทัณฑ์

เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว เพราะโยกิทำพฤติกรรมสุ่มเสี่ยงกับฉัน

ผลของเหตุการณ์นั้น ทุกคนในห้อง (โดยเฉพาะผู้ชาย) ต่างส่งเสียงบ้าคลั่งอันสัมผัสได้ถึงความอิจฉาริษยาและจิตสังหารนี่ไง ลองเงี่ยหูฟังดูสิ เอ่อ...ว่าไงนะ ‘ฉันจะละทิ้งความเป็นมนุษย์เดี๋ยวนี้แหละ’⁶...เฮรอ เตรียมตัวสวมหน้ากากคิลาเต็มทีเลยสินะ

หรือจะลองไปทำงานพิเศษที่บริษัทฮีโร่ส์ (จำกัด)⁷ ดีนะ

จบการหนีความจริงไว้เพียงเท่านี้ เอาเป็นว่าต้องไม่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายไปกว่านี้ ที่ดียิ่งกว่าคือต้องพลิกสถานการณ์ไปในทางที่ดี

ดังนั้น งานเข้า

แผนที่สอง พยายามอย่าให้แพนซีรู้

โอ๊ะ ขอบอกเอาไว้ก่อนเพื่อไม่ให้เข้าใจผิด ใช่ว่าเพราะฉันชอบแพนซีเลยไม่อยากให้รู้หรอกนะ แม้แต่ตอนนั้นฉันก็ยังเกลียดยัยนั้นไม่เปลี่ยนแปลง

.....●

⁶ วลีเด็ดจากเรื่อง *โจโจ้ ล่าข้ามศตวรรษ* หากใครสวมหน้ากากคิลาจะได้รับพลังเหนือธรรมชาติ แต่ต้องแลกด้วยการสูญเสียความเป็นมนุษย์ไป

⁷ จากนิยายเรื่อง *Heroes (Kabu)!!!* แต่งโดยคิตากาวะ เอมิ เกี่ยวกับชายคนหนึ่ง que ไปทำงานพิเศษเป็นฮีโร่

แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับประกาศตัวว่าชอบฉัน แถมยังรักจีบ
 อย่างเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัล

หากคนอย่างแพนซีรู้เรื่องนี้เข้าจะเกิดอะไรขึ้น จินตนาการ
 ไม่ออกเลยจริงๆ

แต่มีเรื่องหนึ่งที่แน่ใจ

นั่นคือ...หากแพนซีรู้เรื่องนี้ มันจะนำไปสู่โศกนาฏกรรมของ
 ฉันเป็นแน่

ดังนั้น งานเข้า

แผนที่สาม อย่าให้โยกิ้งบนเจ้านั้น

ห้ามประมาทโดยเด็ดขาด สถานที่ซึ่งฉันได้พบกับโยกิ
 ข้างเป็นความบังเอิญแห่งโชคชะตา

ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นวันนั้น เวลานั้น สถานที่นั้นอีกต่างหาก
 เลิฟสตอรีแห่งสนามเบสบอล

ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ ไม่มีครั้งไหนเลยที่นั่งลงบนไอนั้นแล้ว
 จะไม่เกิดความขวยขื่น ฉะนั้นไม่ผิดแน่

ถึงขั้นไม่กล้าพูดชื่อของมันออกมาแล้วด้วยซ้ำ

ดังนั้น งานเข้า

และนี่ก็คือแผนของฉัน เป็นไงล่ะ สมบูรณ์แบบเลยใช้มั้ย
 มองจากความสัมพันธ์ของคนรอบตัวและประสบการณ์สั่งสม
 จนได้ออกมาเป็นแผนนี้!

เอาละ พยายามทำตามแผนทั้งสามนี้ดีกว่า!

“โจโระ ไปอยู่กับผู้หญิงคนอื่นอีกแล้ว! เป็นก็อยู่ด้วยแต่ๆ...
 จดไว้ๆ”

แผนที่สี่ พยายามอย่าให้ยัยเด็กลีการ์เขียนบทความไม่เข้าทำ
 ออกมาอีก

เอาละ พยายามทำตามแผนทั้งสี่นี้ดีกว่า...ฮือ ๆ ๆ

หลังจบคาบโฮมรูมพลังทำลายล้างสูงแล้ว ยังมีช่วงเวลาว่างเล็กน้อย ก่อนเริ่มคาบแรก

ทันทีที่ครูประจำชั้นพูดว่า ‘วันนี้พอแค่นี้’ โยกิกี้เดินมาอยู่ตรงหน้าฉัน

เร็วจริง เร็วมาก การเคลื่อนไหวที่รวดเร็วขนาดนี้ไม่ธรรมดาแล้ว

โธ่เว้ย อุตส่าห์อยากให้ได้เวลาพักทักทายนักเรียนใหม่แล้ว ทุกคนก็ห้อมล้อมโยกิกี้จนเดินมาทางนี้ไม่ได้ แต่ดูเหมือนคุณเพื่อนร่วมห้องต่างอ่านบรรยากาศออกกันหมด

แทบทุกคนต่างมองท่าทีของฉันทันทีกับโยกิกี้อย่างใจจดใจจ่อ...

“เฮ้ย จะขออะไรก็ได้นะ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็จะทำให้เป็นจริงให้ดู”

“งั้นก็ไปเอาทางเกงในของยัยสก็้อยมาสิ”

ก่อนอื่นก็เริ่มจากเล่นมุกตลกเพื่อคลายบรรยากาศสักหน่อย~...

“อืม ได้”

“เฮ้ะ?”

ยัยคนนี้พูดอะไรออกมาอะ จู ๆ เธอก็มองไปทางนางสาว A ...ฮ๊ะ หรือว่า...!

“นี่ เธออะ ช่วยถอดทางเกงในออกมาแล้วเอาไปให้คิซารางิ อามัตสึคุง หน่อยสิ”

“ฮะ...ฮา!? เรื่องอะไรฉันจะต้องทำอะ!”

ว้ากกกกกก! กางเกงในของสก็อตคนนี้ไม่เวิร์ก! ไม่เอา
ห rokok เฝีย!

“ตะ...เตี๋ยวก่อน! ล้อเล่นนะ ฉันล้อเล่น!”

“อ้าวเหอ ออย่าล้อเล่นอะไรเข้าใจยากได้มัย แล้วจริงๆ แล้ว
ต้องการอะไรเหอ”

แม้แต่คำล้อเล่นผ่อนคลายบรรยากาศ ฉันยังไม่สืสิทธิ์พูด
เลยเหอเนี่ย...

“นายนี่มัน...กะ...กางเกงในเนี่ยนะ...”

ท่าทางของนางสาว A ยามกำชายกระโปรงตรงหว่างขานั้น
ดูดีมาก

กลัวว่าจะถูกถอดกางเกงในสินะ ฮีว~! น้ารว้าก☆
คนที่ทำท่าทางน่ารักแบบนั้นอย่างเธอคงเข้าใจสินะ
ว่าต่อให้พูดอย่างนั้นจริงๆ แต่ฉันก็แค่ต้องการให้บรรยากาศ
มันผ่อนคลายกว่านี้หน่อยเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นจึงหัวเราะแล้วจบเรื่องนี้—

“ไอ้ขะนี่!”

ก็ตามนั้นแหละครับ มีปัญหาเหอ

ถ้าอีกฝ่ายจะเอาอย่างนั้น ฉันก็ไม่รู้ด้วยแล้ว! จากนั้นจะ
เอาจริงแล้วนะ

เอาละ ละทั้งสมรภูมิศึกกับโต๊ะข้างๆ ไว้แล้วตอบโยกิก่อน
ดีกว่า เอ่อ...ความต้องการสินะ

“โยกิกิ ฉันนะไม่มีความต้องการ—”

“อยากให้เรียกว่าสึบากิมากกว่านะ ตอนแนะนำตัวก็บอกไป
แล้วนี่ สึมแล้วเหอ”

จำเอาไว้ให้ขึ้นใจ ผู้ตีอังกฤษกำมะลอคนนี้ไม่ตระหนักเลยว่า

ชาวบ้านชาวช่องเขาอุตุส่าหิใส่ใจเรื่องระยะห่างในความสัมพันธ์
 ช่วยไม่ได้ ฉันเองก็จะตอบโต้ด้วยความเป็นผู้ตีเหมือนกัน
 “...ท่านสิบาก็ กระผมไม่มีความปรารถนาใดหรอกขอรับ”
 อ้าว นี่มันไม่ใช่ผู้ตี แต่เป็นขามูไรไม่ใช่หรือ คงได้รับ
 อิทธิพลมาจากประธานนักเรียนสักคนละมั้ง พลาคแล้ว
 “จริงหรือ นายเนียเป็นคนไม่โลภสินะ”
 ไม่หรอกครับ เติมไปด้วยต้นทุนหลายละครับ แค่ชุกซ่อนความ
 โรครจิตเอาไว้เท่านั้นแหละครับ

“อีม อย่างเช่นกำลังโดนสตอลก์อยู่เลยอยากให้ช่วย หรือ
 อยากให้ปลดปล่อยจากคำสั่งที่ต้องทำตาม ไม่มีอะไรแบบนี้เลย
 เหนอ”

หากมองตามสามัญสำนึก นักเรียนชายมัธยมปลายที่ไหน
 จะเจอกับเหตุการณ์แบบนี้...ก็มีนะครับ

ถ้าถือกระจกอยู่ จะเห็นนักเรียนชายคนที่ว่าสะท้อนอยู่
 ในนั้นครับ

อีม สงสัยจังว่าทำไมัยคนนี้ถึงอยากทำให้ความต้องการของ
 นั้นเป็นจริง แต่ถามแล้วจะยอมบอกหรือเปล่านะ อ๊ะ งั้นขอรับรอง
 ไปชะก็สิ้นเรื่อง นั้นเนียฉลาดจริงจริง

“สิบาก็จัง!”

“เธอคือ...คนที่ถามคำถามเมื่อกี้สินะ”

“อ้อ! ฉันชื่อฮินาตะ อาโออิ ทุกคนเรียกฉันว่าฮิมาวารี! ยินดี
 ที่ได้รู้จักนะ!”

“อีม ชื่อเล่นคล้ายกับเราเลย ยินดีที่ได้รู้จักนะ ฮิมาวารี”

ชิ พอฉันกำลังจะบอกความต้องการ ฮิมาวารีก็มาสนอกสนใจ
 สิบาก็ชะงั้น

ถ้าเข้าไปแทรกตอนนี้มีหวังโดนด่าแหง อยู่เงียบ ๆ ดีกว่า
 “นี่! สืบากิจกับโจโระมีความสัมพันธ์กันแบบไหนเหอ
 ก็เล่นเข้าไปจับมือเลยนี่นา! จับมือเลยนะ!”

ไอ้เราหรือตุส่าห้ไม่เออยากทำให้โกโรธ แต่ทำไมเธอถึงไม่ใส่ใจ
 อะไบบ้างเลย!

เล่นทำปากยื่นแล้วพูดว่า ‘จ๊ีบ’ ทำทางสนุกสนานขนาดนั้น
 ไม่น่ารักเลย...ชะที่ไหนล่ะ

โอ้เว้ย เจ็บใจเป็นบ้า แต่น่ารักชะมัด

“โจโระ? อ้อ ชื่อเล่นของศิขารางิ อามัตสึคุง คือโจโระนี่เอง”

สืบากิเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง ก่อนเบนสายตากลับไปหา
 ฮิมาวาริ

ทำไมดีแล้ว...นี่คือสืบากิผู้ดีที่บ๊องที่เมื่อก็เอาคำล้อเล่นของฉันทัน
 ไปคิดจริงจัง และสั่งให้หมาล่าเนื้อถอดกางเกงในเชียวนะ

อาจจะเอาความสัมพันธ์แม่ค้าลูกค้ามาพูดอ้อมค้อมจนทำให้
 ทุกคนเข้าใจผิดก็ได้...

ใจจริงนั้นอยากห้าม แต่สถานะตัวประกอบของฉันทันทำให้
 ไร้จุดยืนหรือความสามารถพอที่จะทำอย่างนั้นได้ ผลจะออกมาเป็น
 ยังไงกันนะ

“เออ ใช่แล้วละ! ส่วนฉันทันคือเพื่อนสนิทโจโระชื่อโอกามิ ไทโย!
 เรียกว่าซันจังก็พอนะ!”

กำลังรอรออยู่เลยคร้าบ! พระเอกที่จะวิ่งมาช่วยฉันทันจาก
 สถานการณ์คับขันมีแค่คนคนนี่เท่านั้น!

“เนอะ! โจโระ?”

แถมยังส่งข้อความ ‘เรื่องยุ่งยากให้ฉันทันจัดการเอง’ อย่างแข็งขัน
 มาทางสายตาด้วย

“อะ...เออ! ไข่แล้ว ชันจิ้ง!”

ฉันเลยส่งสายตากลับไปว่า ‘ขอบใจ ผাগด้วยนะ’ อย่างรวดเร็ว
เฮ้อ นึกว่ามาถึงจุดสุมเสียงซะแล้ว แต่ถ้าเป็นอย่างนี้ก็น่าจะ
เสียงไม่ทำให้สื่ปากิพูดอะไรไม่เข้าเรื่องได้แล้ว!

“ชันจิ้ง ฉันยังคงอยู่กับอยู่นะ!”

ยัยตัวแสบมือวางอันดับหนึ่งได้กลับอย่างรุนแรงตามที่ถนัด
แล้วไง!

เห็นแววชนะมาแต่ไกลเลย...

“โอ้? จะ...จริงด้วย...โทษที! คุณกันต่อได้เลย!”

ชันจิ้ง! อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ! อย่ามองฉันด้วยสายตา
เศร้าสร้อยอย่างนั้น!

“แหะๆ เอละ สื่ปากิจึงบอกหน่อยสิ!”

จบแล้ว...ชีวิตฉัน จบสิ้นแล้ว...

“ความจริง เมื่อปีที่แล้วร้านของเราเกือบจะเจ๊งไปแล้วละ
ตอนนั้นเองโจโระก็มาช่วยเหมาซื้อคุชิตตีร้านเราไป วันนั้นคือวันที่
ขายคุชิตตีได้มากที่สุดเลยนะ หลังจากวันนั้นร้านเราก็เฟื่องฟูมาก
นั่นก็เป็นเพราะโจโระอีกเหมือนกัน เพราะตอนที่โจโระมาซื้อคุชิตตี
เขายังให้คำแนะนำด้วยว่าทำยังไงถึงจะขายได้ดี บอกว่า ‘แค่คุชิตตี
อร่อยยังไม่พอหรอก ควรจะพยายามทำสินค้าให้เหมาะกับลูกค้า
แล้วก็คิดกลวิธีให้คนรู้ว่าร้านเราอร่อยด้วย’ นะ”

อ้าว นึกว่าจะพูดอะไรที่เสียงต่อชีวิตฉัน แต่เหมือนจะ
ไม่เป็นอย่างนั้นแฮะ

ธรรมดากว่าที่คิด...แถมยังเป็นความทรงจำอันชัดเจนด้วย

“เราทำตามที่โจโระบอก พอพยายามทำให้ร้านเป็นที่รู้จัก
อย่างแพร่หลายและทำสินค้าให้เหมาะกับกลุ่มลูกค้า ก็สามารถ

พัฒนาจากแผงลอยเป็นร้าน ยิ่งกว่านั้นยังเปิดสาขาที่สองได้อีกด้วย คำโปรโมตที่โจโรคิดให้ตอนนั้นมันไม่ได้เรื่องเท่าไร เราเลยไม่ใช่ แต่ยังไงก็รู้สึกชอบคุณมากๆ เลยละ”

อิม ฉันจำตอนนั้นได้ เธอบอกว่าเซนส์การคิดคำขวัญของ ฉันถึงขั้นหายนะ

“โห! จะว่าไป ฉันก็รู้จัก ‘ร้านคุชิตสึโยกิสุขสันต์’ เมื่อสิงหาคมปีที่แล้วนี่นา! นั่นเป็นเพราะได้โจโรช่วยอย่างนั่นเอง ทรอกเธอ!”

“อิม ตามนั้น เพราะได้โจโรช่วย ยอดขายร้านเราเลยสูงขึ้น และมีชื่อเสียงขึ้นมา เพราะนั่นเราเลยเก็บเงินที่โจโรจ่ายไว้ตอนนั้น เป็นเครื่องราง เงินส่วนมากเอาไปหมุนเป็นเงินร้านแล้วละ แต่เก็บพวกเศษๆ เอาไว้เป็นความทรงจำนะ”

อ้าว นี่มันบทสนทนาที่ดีที่สุดๆ เลยไม่ใช่หรือ ทำให้ฉันดูดีขึ้นเยอะเลยนี่

นั่นไง สื่ปาก็คว่าเครื่องรางออกมาจากกระเป๋าด้วยท่าทางมีความสุข ก่อนหยิบเหรียญห้าเยนออกมา

บอกตรงๆ ว่าจำไม่ได้...แต่นั้นคงเป็นส่วนหนึ่งของเงินที่ฉันจ่ายไปตอนนั้นละมั้ง

“ขอให้ ‘ชะตาลีจิต’⁸ กลับมาหาโจโรอีกครั้ง...อะไรแบบนั้น แะะๆ เราไม่ค่อยเชื่อเรื่องพระเจ้าทรอก แต่อาจจะเริ่มเชื่อขึ้นมา แล้วก็ได้มั้ง”

ความจริงแล้ว คุชิตสึที่ซื้อตอนนั้นฉันเอาไปให้ซันจัง ไม่สำเร็จ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้กินเอง เพราะยกให้เด็กตาต๋าๆ ท่าทาง

.....●

⁸ ในภาษาญี่ปุ่น คำว่า ‘ห้าเยน’ พ้องเสียงกับคำว่า ‘ชะตาลีจิต’

หิวโหยไปหมดถุงเลย แต่เรื่องนั้นอุบเจียบไว้ดีกว่า
 อุดสำหรัเป็นโอกาสทำให้ตัวเองดูดีแล้ว จะไปทำลายก็ไม่ใช่
 เรื่อง

“ว้าว~! วิเศษไปเลย!”

“ฮึก! เหงื่อเข้าตาซะงั้น!”

โอ้! ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ฉากสุดซึ้งได้เกิดขึ้นแล้ว!

พวกในห้องที่แอบฟังต่างทำหน้าที่ล้อมใส่ หากเป็นแบบนี้
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อก็อาจคลี่คลายได้โดยไม่คาดคิด

“เพราะงั้นตอนที่เข้าห้องมาแล้วเห็นโจโรเลยตกใจใจ คิดว่า
 ความปรารถนาเป็นจริงแล้ว ดีใจมากจนทนไม่ไหวเลยทำตามที่คุณ
 พ่อสอน แสดงความจงรักภักดีต่อผู้ที่ควรทุ่มเทกายใจให้ด้วยการ
 จูบที่หลังมือของเขา แต่เราเองก็เพิ่งสัมผัสกับประสบการณ์แบบนี้
 เงินนำดูเหมือนกัน...”

ท่านเอิร์ลลึบากิ! ไม่ได้นะ! ไม่ได้นะขอรับ! พูดถึงขั้นนั้น
 ไม่ได้นะขอรับ!

ถ้าพูดด้วยท่าทางขวยเขินขนาดนั้นละก็...

“เป็นแค่โจโระแท้ๆ... ดันทำอะไรไม่เข้าเรื่อง...”

“หมอนั้น พักนี้ซักจะดวงดีเกินไปแล้ว เอาไงดี ลงโทษมัย
 หรือว่าจัดการมันเลยดี”

ความดีของฉันแห้งผากเป็นทะเลทรายแล้ว!

“ได้เจอกับโจโระที่เคยรู้แค่ชื่ออีกครั้งแบบนี้ อาจเป็นแค่ความ
 บังเอิญ แต่เราคิดว่ามันคือ ‘ชะตาลิขิต’ เพราะงั้นเราจะตอบแทน
 บุญคุณอย่างเต็มที่เลย”

ลึบากิกำเหรียญห้าเยนแน่นพร้อมเผยแพร่ยืมสูงศักดิ์เพื่อ
 แสดงความตั้งใจ

ทั้งที่เป็นต้นเหตุไล่ต้อนฉันเข้าทะเลทราย แต่เฉพาจะรอยยิ้ม
เท่านั้นที่เป็นโอเอซิสบันดาลให้หัวใจชุ่มชื้น

เป็นไปได้อีกก็อยากทำให้ความดีของฉันเปี่ยมล้นด้วย แต่คง
เป็นไปไม่ได้

ยังงัวโม่งเรียนก็เริ่มแล้ว อาจารย์เข้ามาในห้องแล้วด้วย

“ฮะ หมดเวลาแล้วสินะ งั้นโจโระ ไว้ค่อยว่ากันต่อ...นะ”

“งั้นฉันก็กลับทีละนะ!”

“ฉันก็ไปก่อนละ!”

“โอ...โอ...”

หลังจากมองตามสึบากิ ฮิมาวาริ ชันจัง และพวกที่มา
แอบฟังกลับที่นั่งของตัวเองหมดแล้ว ฉันก็ดำดิ่งลงสู่ห้วงความคิด

...เงืองเหรอ สึบากิรู้สึกขอบคุณฉัน เลยจะใช้ความบังเอิญนี้
ตอบแทนบุญคุณคุณอย่างนั้นสินะ

รอยยิ้มกับเรื่องเล่าเหรียญห้าเยนเมื่อกี้...อย่างกับเรื่อง
เกิดขึ้นแค่ในละคร

ฮะๆๆ พอดคิดแบบนี้แล้วโรแมนติคสุดยอดไปเลย ก็เรื่องนี้
มันเกิดขึ้นจริงแล้วนี่นา

ถ้าบอกว่าเป็นชะตาลิขิตก็พอเข้าใจ...ไม่สิ ฉันเองก็คิด
แบบนี้เหมือนกัน

แต่ฉันกลับสร้างกำแพงอย่างชัดเจนเพราะเห็นอีกฝ่ายทำอะไร
แปลกๆ ในตอนแรก...ฉันคงทำร้ายจิตใจเธอเข้าเสียแล้ว

ฉันนี่มันไม่ได้เรื่องจริงๆ...น่าสมเพชชะมัด

แต่จะมัวตำหนิตัวเองอยู่ไม่ได้ มีเรื่องที่ต้องทำมากกว่านั้น

เฮ้ะ? อะไรนะเหรอ...ก็ซัดอยู่แล้วนี่ ขอโทษสึบากิใจละ

จะขอโทษยังงี้ก็กำลังคิดอยู่

ควรตอบรับความรู้สึกของยัยนั้นและรับการทู่มทู่กายใจแต่โดยดี ถือเป็นเรื่องดีสำหรับฉันเลยละ

ก็สาวสวยเป็นฝ่ายบอกมาเองว่าอยากจะอยู่กับฉันเลยนะสุดยอดไปเลยไม่ใช่หรือไง

ไม่จำเป็นต้องสนใจความคิดของพวกคนในห้องเลยสักนิด สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อะไรที่ยิ่งใหญ่แต่ตื่นชิน หากเป็นสิ่งเล็กๆ ที่ลึกลับต่างหาก

ฉันอยากให้มีความสำคัญกับเพื่อนแค่หยิบมือที่เชื่อใจได้มากกว่าการมีเพื่อนเยอะๆ

วางใจเถอะ ลีบาภิ ฉันจะไม่สร้างกำแพงแล้ว ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะเชื่อใจเธอ

ว่าไปนั้น...คิดว่าฉันจะพูดอย่างนั้นเร็วอ้อ!!

ไม่มีทาง! จะไปพูดแบบนั้นได้ยังไงล่ะ! อย่าดูถูกความเป็นจริงเสียวนะ!

ฉันไม่มีวันโดนหลอกเด็ดขาดดด!

นักเรียนใหม่ที่ย้ายมากะทันหัน ความจริงแล้วเป็นผู้หญิงที่เคยเจอกันมาก่อน แถมยังบังเอิญมาอยู่ห้องเดียวกัน และใช้การพบกันอีกครั้งตั้งชะตาลิขิตเป็นโอกาสตอบแทนบุญคุณนั้นหรือ?!

แหม เป็นเลิฟคอปเมดี้ที่ตรงตามจริง ๆ นะครับ! งงตามมากจนอยากอ้วก!

ไม่มีทางที่ความสุขแสนคลาสสิกพรศนั้นจะเกิดขึ้นกับคนอย่างฉันหรือ! ฉันเป็นตัวประกอบนะเฮ้ย!

หัดดูชื่อเรื่องของหนังสือเล่มนี้ซะก่อนแล้วค่อยย้ายโรงเรียน

มา!

ถ้าแกมีความรู้สึกชอบพอต่อฉัน ชื่อเรื่องก็หลอกลวงประชาชนนะเซ!

...ไม่สิ เรื่องนั้นมันถูกทำลายไปตั้งนานแล้ว ข้าไปแล้วสินะ...
ทำยังไงดีล่ะ...

ตะ...แต่ว่าอย่าโดนหลอกเชียวนะ! ลองนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้ดูอีกทีสิ!

ถูกเพื่อนสมัยเด็กกับประธานนักเรียนบางคนชวนไปเด็ดพอไปด้วยความหวังว่าจะได้คบกับใครกันหน้า แล้วผลเป็นไงล่ะ!?

ก็ถูกคาดหวังให้เป็นผู้สนับสนุนความรักได้ไงไม่รู้!
พอผ่านเรื่องนั้นไปได้และคิดจะใช้ชีวิตวัยรุ่นกับทุกคนอย่างสนุกสนาน แล้วผลเป็นไงล่ะ!?

ก็กลายเป็นชายขู้จับปลาสามมือไปได้ไงไม่รู้!
เป็นไงล่ะครับ!? เชื่อหรือยัง!? ครับ! เป็นไปไม่ได้เลย!!
อิมพอสสิเบิล!!

ไม่มีทางที่ฉันจะได้พบกับเลิฟคอสเมตี่อันงดงามหรอก! บอกว่าไม่มีก็ต่อไม่!

ยืนยันไว้ตรงนี้เลยก็ได้! ลีบาก็ต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังอย่างแน่นอน~!

ความจริงแล้วชอบซันจังก็เลยเข้ามาหาบ้างละ เข้าใจผิดว่าฉันคิดจะจับผู้หญิงเยอะ ๆ เลยเข้ามาตั้งศาลเตี้ยบ้างละ คิดจะหยุดอนาคตบางอย่างเลยเข้ามาฆ่าฉันบ้างละ จะต้องมีความทุกข์แสนสาหัสสำหรับฉันซ่อนเอาไว้แหงชะ!

เสียใจด้วยนะ! คนสร้างเลิฟคอสเมตี่ยุ่งเหยิงนี่นะ!
น่าเสียดายที่ฉันไม่ใช่ผู้ชายไร้ตัวตนประเภท ‘นักเรียนม.ปลาย

ที่พบเห็นได้ทั่วไป' หรือก็คือ ฉันไม่มีทางทำหนังสือแล้ว ทำอะไรโง่ ๆ อย่างการพุ่งเข้าไปแก้ปัญหาทุกครั้งหรือ!

ดังนั้นสิ่งที่ควรทำตอนนี้มีอยู่อย่างเดียว! จะต้องเปิดโปง จุดประสงค์ของแกให้ได้!

จะใช้ชั่วโมงเรียนนี้แหละคิดแผนรับมือออกมา!

ก่อนอื่น สิบากิบอกว่าจะทุ่มเทกายใจให้ฉัน

ถ้าอย่างนั้นฉันก็ทำเป็นคล้อยตามทำพุดหน้าสงสัยนั้น แล้วก็ตรวจสอบให้หมด! ฮืม ๆ!

ไม่ต้องพะวงเรื่องโน้นเรื่องนี้ ล้วงข้อมูลมาให้หมดโดยไม่เลือกวิธีการ! ฮืม ๆ!

เตรียมใจไว้ให้ดี! ฮืม

“โจโรระ ทำเสียงพิตพัตน่ารำคาญมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว เหมือนกลิ้งกางเกงตัวเองหรือ...หะแหง”

เจียบไปเลยนางสาว A ฉันไม่ได้สนใจกางเกงในแกเลยสักนิดเดียว เพราะงั้นเอาของจริงมาให้ฉันซะ

เอาละ เรื่องนั้นช่างมันก่อน จากนั้นต้องคิดแผนการ! ฮี้...

ฮี้~

ชื่อของมันคือ ‘แผนล้วงธาตุแท้ของสิบากิ!’ ฮี้...ฮี้~

ฮี้ ๆ ๆ อยากรู้จังว่าสีหน้าสงบนิ่งเมื่อไหร่จะบิดเบี้ยวยังไงบ้าง

ฮี้...ฮี้~

ทันทีที่ถึงช่วงพัก ขณะที่ฉันคิดจะสามชุกเข้าไปหาสิบากิ...เจ้าตัวก็มาปรากฏตรงหน้าฉันแล้ว สมกับที่เป็นปีศาจอับโชคของฉันจริง ๆ

“เอาละ คราวนี้เราจะตอบแทนบุญคุณนายอย่างเต็มที่เลย
โจโระ บอกความต้องการของนายมาสิ”

หึๆ ที่ว่าแมลงเม่าบินเข้ากองไฟหมายถึงแบบนี้เองสินะ
ถ้าอย่างนั้นฉันจะทำตามแผนที่คิดในคาบเพื่อเปิดโปง
ธาตุแท้ของแกให้ดู!

“งั้นให้ฉันพาสิปากิไปดูรอบๆโรงเรียนสิ น่าจะมีหลายเรื่อง
ที่ยังไม่รู้ใช่ไหมล่ะ”

“เอ๊ะ? แต่แบบนั้นก็กลับกันเลยนะสิ”

โฮ่ๆ โยนความใจดีจอมปลอมทิ้งทันทีเลยเหอ

อย่ามาดูถูกกันนะ จากนี้ฉันจะลอกเปลือกนอกของแกทั้ง
ทีละชั้นๆ เลย!

“คิดซะว่ายอมไปดูโรงเรียนเพื่อฉันก็แล้วกัน”

เป็นไงล่ะ ถ้อยคำอันไร้ช่องโหว่ของฉัน แถมรอยยิ้มอัน
ว่างเปล่าให้ด้วยนะ

คงไม่มีผู้หญิงคนไหนปฏิเสธรอยยิ้มนี้ได้ลงคอหรอก

“อืม ก็ได้ แต่เลิกยิ้มแปลกๆ ที่เถอะ”

เห็นมะ ปฏิเสธไม่ได้ละสิ ฉันนี่เก่งจริงๆ จะไม่ยิ้มว่างเปล่า
แบบนี้อีกก็ได้

“โจโระจะพาสิปากิจะไปชมโรงเรียนเหอ ฉันก็อยากไปด้วย!”

“ไม่ละ ไม่ใช่เรื่องที่จะไปกันเยอะๆ สักหน่อย ฉันคนเดียว
ก็พอ”

ฮิมาวาริ ฉันมีบางอย่างอยากให้แกทำอยู่ในห้องนี้แหละ
ฉะนั้นอยู่ตรงนั้นไปซะดี ๆ

“จื่อ! โจโระขี้โกงอยู่คนเดียวอะ! ฉันก็อยากไปด้วยนี่นา!”

ฮิ นี่คือสัญญาณก่อนเข้าโหมตเด็กเอาแต่ใจสินะ ถ้าเข้าโหมต

นั่นแล้วมีหวังแผนฉันล้มแน่

“ฮิมาวารี ขอบใจนะ แต่แค่ใจโระก็พอแล้วละ”

“ถ้าสี่บาก็จริงว่าอย่างนั้น...ยอมให้ก็ได้ แต่ไว้มาคุยกันเยอะ ๆ
เลยนะ”

ทำไมถึงไม่ฟังเพื่อนสมัยเด็กอย่างฉัน แต่ยอมฟังคนที่เพิ่ง
เจอกันอย่างสี่บาก็ละ

เป็นคำพูดที่ช่วยได้เยอะก็จริง แต่ไม่ค่อยสบอารมณ์เลยแฮะ...

“อืม แน่แน่นอน”

“เฮ้ย!”

เอาเถอะ ถ้าฉัน...ฮิมาวารี ฉันขอฝากงานสำคัญชิ้นหนึ่งให้
แกเลยแล้วกัน

“ฮิมาวารี อาชีนาโระทำหน้าที่อยากคุยกับแกนะ”

“อู๊ย! ังไปคุยกับอาชีนาโระจังดีกว่า”

“ฮา! โจ...โจโระ...ซีโก่งขนาด...”

อย่าคิดว่าจะสะกดรอยตามได้ง่าย ๆ เชียวนะ ยัยผู้หญิง
สำเนียงสีการุ การกระทำของแกนะ ฉันมองออกหมดเปลือกแล้ว

เอาละ เท่านี้สถานการณ์ก็พร้อมแล้ว ได้เวลาสตาร์ทมิชชั่น!
...ก็อยากพูดอย่างนั้น แต่ก่อนอื่น

“สี่บาก็ ก่อนไปชมโรงเรียนกัน มีบางเรื่องที่ควรระวัง ฉัน
จะขอบอกไว้ก่อนนะ”

“อะไรเหรอ”

“ระหว่างเดินดูโรงเรียน ถ้าเกิดเจอม้านั่งเข้าละก็ ห้ามนั่ง
เด็ดขาดนะ”

“เอ๊ะ? ม้านั่ง? เอ่อ...ทำไมเหรอ”

เมื่อได้ยินคำพูดไม่มีปี่มีขลุ่ยของฉันเข้าไป สี่หน้าบอก

บุญไม่รับของสืบบากก็เปลี่ยนเป็นสีหน้าจุงง...โอ้เว้ย น่ารักชะมัด

แต่ต่อให้น่ารักแค่ไหน แต่เรื่องนี้เท่านั้นที่จะไม่ยอมเด็ดขาด

ลองคิดถึงความช่วยเหลือหลายครั้งหลายหลายคราที่เจอมาจนถึง
ตอนนี้สิ ไม่ว่าจะเมื่อไหร่มันก็โผล่มาเสมอ

ทั้งสวนสาธารณะ ห้องสมุด สวนในโรงเรียน ดาดฟ้า
ที่ไหนๆ มันก็โผล่มา

ในโรงเรียนเป็นพื้นที่ล่าเหยื่อที่มันชอบเลยละ ตั้งเกื่อน
ไม่เลือกที่เลย

ถ้ามันบนเจ้านั้นเมื่อไหร่ ความพยายามจนถึงตอนนั้นจะถูก
ทุบทำลายไม่มีชิ้นดี และชีวิตฉันก็จะจบสิ้น

“อธิบายเหตุผลแบบละเอียดไม่ได้ แต่ถ้าฉันนั่งบนม้านั่งกับ
ผู้หญิง ไม่รู้ทำไมถึงเกิดเรื่องช่วยทุกที เพราะมันช่วยอย่างนั่งเขียนะ
และถ้าเกิดเพลื่อนั่งไปแล้ว อย่าให้คำพูดแรกเป็นการบอกให้ฉันนั่ง
ตามละ แล้วก็จำไว้ด้วยว่าอย่าม่วนผมเล่น!”

“อะ...เข้าใจแล้ว...”

อีกฝ่ายนิ้วหน้าเล็กน้อยกับคำสั่งกดดันของฉัน แต่ดูเหมือน
จะยอมเข้าใจ

ฟู ดูเหมือนว่า ‘อย่าให้โยกที่นั่งบนเจ้านั้น’ หนึ่งในสี่แผนการ
จะลุล่วงไปด้วยดี

ถ้าเป็นอย่างนี้ แผนอื่นๆ ก็คงไปได้สวยละนะ

โดยเฉพาะการระวังไม่ให้แผนซีรู้ ต้องให้สืบบากร่วมมือ...

ครี๊ด ๆ

...อะไรกัน โทศัพทส์ันแบบนี้

‘ช่วยเล่าให้ฟังอย่างละเอียดทีนะ หลังเลิกเรียนก็ได้’

‘เข้าใจแล้วครับ’

ทำไมถึงรู้ได้นะ ยัยนั่นใช้วิธีการอะไร...

“อ๊ะ โจโระ! พักเที่ยงวันนี้สี่บาก็จังกี้จะไปกินที่ห้องสมุดด้วยกันนะ! เมื่อกี้ส่งข้อความไปบอกแพนซีจังกี้กับคุณคอสโมสเรียบร้อยแล้ว ไม่มีปัญหา!”

เหตุไม่ได้เกิดในพื้นที่! เกิดในข้อความนี่แหละ!

“โจโระ ไม่ไปเหรอ”

“จริงด้วย โทษทีที่ให้รอ”

“ไม่เป็นไร เรารอเก่งอยู่แล้ว”

เรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอีกแล้ว...แค่นี้อย่าคิดว่าจะหลอกมันได้นะ!

“อ๊ะ โจโระ ติดกระดุมผิดไปเม็ดหนึ่งนะ”

พอออกจากห้องเรียนและก้าวไปตามโถงทางเดิน สี่บาก็โจมน้อยอย่างรวดเร็ว

เธอซ่อนสายตามองขณะเดินเข้ามาข้าง ๆ และติดกระดุมให้ใหม่แบบนี้...ยังอ่อนหัดน่า

ต่อให้ทิ้งกลิ่นหอมคล้ายมินต์เอาไว้ มันก็ไม่เจตน์เลยสักกะตืด

“อืม เท่านี้ก็เรียบร้อยแล้ว...แล้วจะไปไหนเหรอ”

“งั้นก่อนอื่นจะพาไปดูโรงอาหารกับร้านขายของแล้วกัน”

“อืม งั้นฝากพาไปด้วยแล้วกัน ขอบใจนะ”

ไม่ลืมการขอบคุณอย่างเป็นทางการ ช่างเป็นผู้หญิงน่ายกย่องที่น่าสงสัยอะไรอย่างนี้

คนที่รู้จักเอาใจใส่แบบนี้ไม่มีทางอยู่ในโรงเรียนนี้หรอก

“นี่ โจโระ ช่วยบอกอะไรอย่างหนึ่งหน่อยได้มั๊ย”

“มีอะไรเธอ”

ถ้าเธอโพล่งอะไรทำนองว่าชอบผู้หญิงแบบไหนเธอ ฉันจะตอบให้อย่างไม่ลังเลเลยว่า ‘นมใหญ่’

“คำพูดคำจาของนายต่างจากเมื่อปีที่แล้วลิบลับเลย ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ”

“ฉันนะ แก่ลงทำเป็นคนดีจนถึงปีที่แล้ว...ไม่สิ จนถึงเมษายนปีนี้ล่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะคิดว่าคนที่ไม่มียี่สิบอะไรเลย ถ้าทำตัวดี ๆ น่าจะเป็นที่นิยมกว่าพูดจาหยาบคายนะสิ”

“...ขอโทษนะ ดันถามเรื่องที่ไม่อยากเล่าแบบนี้ แต่เราชอบแบบตอนนี่มากกว่านะ!”

ทำตัวอ่อนโยนน่ารำคาญมาตั้งแต่เมื่อก็แล้วนะ เหลือทนจริงๆ

ไม่ไหวเลย...มือสมัครเล่นจริงๆ ไม่เข้าใจสิ่งสำคัญเอาซะเลย ฟังนะ ฉันนะถูกยัยตัวแสบซื่ออย่างฮิมวาริโออยู่ทุกวี่ทุกวันนะ

ดังนั้นถ้าเธอป่าวประกาศแล้วว่าจะทุ่มเททุกอย่างเพื่อฉัน อย่างน้อยที่สุดจะขาดความเป็นยัยตัวแสบไปไม่ได้เลย

ถ้าเป็นฮิมวาริโอออกมาที่โดง เธอก็จะพูดว่า ‘โจระ โทกู โรงอาหารกัน’ แล้วก็เข้ามาถอดแขนฉันแบบยัยตัวแสบ...ไม่ใช่สิ แบบไม่ต้องให้บอกเลยด้วยซ้ำ

นี่คือเรื่องพื้นฐานซะยิ่งกว่าพื้นฐานในการทุ่มเทให้ฉันเสียอีก! ถ้าเรื่องแค่นั้นยังทำไม่ได้ ก็อย่าแม้แต่จะฝันในฝันว่าฉันจะเชื่อแก...หิม? มีกระต่ายแปะไว้ที่ผนังว่าเว็กซ์เคลือบเงาพื้นยัง

ไม่แห้งด้วย...

“โอ๊ะ ดูเหมือนว่าแว็กซ์เคลือบพื้นจะยังไม่แห้ง เราจะให้
โจโระสิ้นลัมไม่ได้ เพราะงั้นขอทำแบบนี้ละ”

โกหกหน้า...ลืบาภิจิงละก็ เข้ามากอดแขนฉันซะแน่นเลย

อ๊ะ สุดยอดเลย ทำไมร่างกายของเด็กผู้หญิงถึงได้นุ่มนวล
ขนาดนี้กันนะ ใจเต้นตึกตักแล้ว~

“อะ...โอ้ว...”

แหล่มจังเว้ย! แว็กซ์พื้นได้รู้จั๊งหวะดีจิงจิง!

“ชะ ๆ ๆ...เป็นประสบการณ์ครั้งแรกอย่างที่สองแล้ว ว่าแล้ว
เซียว...อะ...เงินหน่อย ๆ นะเนี่ย...”

บะ...บ้าน่า!? ผสานความเจ้าระเบียบกับความเป็นยัยตัวแสบ
งั้นหรือ!?

ผสานสองชั่วตรงข้ามที่ไม่น่าจะมาเจอกันได้จนเป็นยัยตัวแสบ
เจ้าระเบียบ...มีจริงด้วยหรือเนี่ย!

สุดยอด! นอกจากรางวัลทางลัมผัสแล้ว ยังเพิ่มรางวัลทาง
สายตาท่าอาการขวยเขินไปอีก!

ยะ...ยัยนี้ใช้ทักษะขั้นสูงของฮิมาวารีได้อย่างง่ายดาย!...ดูถูก
ไม่ได้เลยจิงจิง!

แต่ยังเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น! อย่าคิดว่าจะโจมตีฉันได้ด้วยการ
กอดแขนเซียว!

เพราะงั้นกอดให้มันแรงกว่านี้! เอาให้แน่น ๆ! แสะ ๆ ๆ...

“นี่คือโรงอาหาร แล้วตรงนั้นก็คือร้านขายของ”

พอถึงโรงอาหาร ฉันก็อธิบายสั้น ๆ พลังเพลิงเพลิงกับ
ลัมผัสจากร่างกายของลืบาภิ

บางครั้งพอเสียดลัมก็จะได้รับแรงกอดแน่นขึ้น บาลานซ์

ของฉันเลยง่อนแง่นไปหมด

“จั้นเหอ ตอนพักกลางวันคนเยอะมั๊ย”

“อืม โดยเฉพาะร้านขายของนะเอาเรื่องเลย พวกชมรมสายกีฬาก็เบียดเสียดกันเข้ามา อย่างกับสนามรบเลยละ ชั้นจั้นนะ เป็นมือหนึ่งของชมรมเบสบอล การเคลื่อนไหวเป็นเลิศ เขาเลยซื้อได้สบายๆ แต่ฉันไม่เคยลองดูว่าตัวเองเข้าไปซื้อได้หรือเปล่า ไข่ัวไม่ถนัดกีฬาอะ แต่จะพูดว่าเก่งก็คงไม่ได้”

“เหอ แล้วโจโระถนัดอะไรบ้างเหอ”

“...ไม่มีหรอก”

คนที่วิ่งไปตามเส้นทางตัวประกอบอย่างฉันจะมีของแบบนี้ได้ยังไงล่ะ

“เหอ จั้นจากนี้ก็ต้องฝึกสินะ”

“เป็นอย่างนั้นก็ดี”

ฮืม! ให้กำลังใจกันอย่างเป็นธรรมชาติอีก...เป็นผู้หญิงที่หนักลัวอะไรอย่างนี้

“แล้วเวลาโจโระอยากซื้ออะไรจากร้านขายของก็บอกนะเราจะไปซื้อมาให้”

“...ได้เลย”

ดีดี—! คำพูดเมื่อกี้เป็นคำตอบที่ผิดนะครั้บบบ!

เฮ้ยๆ คุณสิบาก็ครั้บ แต่เพราะชนะฮิมาวาริก็อย่าเพิ่งได้ใจสิครั้บ

บอกไว้ก่อน ในโรงเรียนนี้ยังมีผู้หญิงอีกคนที่พอกๆ กับฮิมาวาริหรืออาจจะเหนือกว่าอยู่นะ!

ใบหน้าและรูปทรงองค์เอวสุดเสนห์ เก่งทั้งบู๊และบุ๋น ความประพฤติดีงาม ประธานนักเรียนผู้มีคุณสมบัตินครบสามประการ

ของเรา! คอสมอสนั่นไง!

คอสมอสนะสุดยอดนะ! เวลาพวกเรากินข้าวกลางวันก็จะทำของอร่อยมาแจกให้ตลอด! พุดซัดๆ เลยว่ายังไม่เคยเจออะไรที่ไม่อร่อย!

แม้จะมีความบึ้งอยู่ไม่น้อย แต่เรื่องอาหารนี่ขึ้นหนึ่งขึ้นเหล่าเลย!

สรุปคือ คำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำพุดเมื่อกี้ไม่ใช่ ‘เราจะไปซื้อมาให้’ แต่เป็น ‘เราจะแบ่งข้าวกล่องของเราให้นะ’ ต่างหากล่ะ! แน่แน่นอนว่าต้องเป็นข้าวกล่องที่อร่อยสุดๆ ด้วย!

ฉันไม่สนผู้หญิงที่ทำอาหารไม่เก่งหรอกนะ!

คำพุดเมื่อกี้ทำให้ระดับความน่าสงสัยพุ่งปรืดเลย! กะแล้วว่าัยนี้ต้องเป็นผู้หญิงที่ไม่น่าไว้วางใจแน่—

“อ๊ะ ถ้าโอเคกับของที่ไม่ได้ซื้อมา เราแบ่งข้าวกล่องของเราให้ก็ได้นะ”

“...หา?”

“นี่ไง ถือติดมือมาพอดี ลองชิมคุชัคคีตลีของเราดูมัย เข้าอ้าม”

อ้าม! ยัยเด็กนี่ลบความน่าสงสัยออกไปแล้ว!

“อ๊ะ ไม่ได้ลิ ยังร้อนอยู่เลย ต้องเป่าให้เย็นก่อน...ฟูๆ”

คุชัคคีตลีประจำตัวสึบาก็กำลังร้อนฟูๆ เลยครับ! ฟูๆ!

ทำไมคุชัคคีตลีร้อนๆ ถึงโผล่มาจากไหนไม่รู้แล้วบ๊อปปี้เข้าปากฉันได้ละเนี่ย!

อ่อย! นี่มันระดับที่ขายตามร้านเลยนะ! ก็แห่งสิ! เป็นลูกสาวร้านคุชัคคีตลีนี่นา!

อาหารของคอสมอสก็อ่อย แต่ต้องกินเอง ส่วนของสึบาก็นั่น

นอกจากอรรอยแล้วยังมีคนป้อนให้อีกต่างหาก

ไม่คิดเลยว่าจะก้าวข้ามความสามารถเฉพาะตัวอย่างหนึ่งของ
ประธานนักเรียนไปได้สบาย ๆ ...

คราวหน้าถ้าลืมเอาข้าวกล่องมา ลองไปปรึกษาสืบาากิดูดีกว่า!
จัดไปอย่าให้เสีย! ฮี ๆ ๆ ๆ ๆ ...

“โรงเรียนเราก็ประมาณนี้แหละ ถ้ายังอยากไปตรงไหนอีก
เดี่ยวพาไปดูทีหลังแล้วกัน”

“อืม น่าจะโอเคแล้ว ถ้าสงสัยอะไรจะถาม ขอบใจนะ”

ใกล้ได้เวลาเริ่มคาบเรียน พวกเราจึงเดินกลับห้อง...ธะ...โธ่เว้ย!
ยัยนี้ไม่มีช่องโหว่เลยสักนิด

เหมือนมายด์เหยียดความปรารถนาดีโดยไม่หวังผลตอบแทน
อ่อนโยนกับฉันด้วยความบริสุทธิ์ใจ แถมยังมีเคล็ดวิชาสุดล้ำ
ซึ่งข้ามผ่านสองผู้ยิ่งใหญ่อย่างฮิมวาริกับคอสโมสได้อย่างง่ายดาย
เรียกว่านางเอกในอุดมคติก็ว่าได้...ชะทีไหน มีเรื่องเดี่ยว
เท่านั้น นมยัยน้อยไปหน่อย

“ฮะ...”

ตอนนั้นเอง สมุดประจำตัวนักเรียนเล่มหนึ่งที่หล่นจาก
กระเป๋าของยัยตัวแสบเจ้าระเบียบที่ช่วยประคองตัวฉันอยู่

ดูจากกระยะแล้วฉันอยู่ใกล้กว่า ถ้าอย่างนั้นฉันควรจะ...หืม?
มีรูปถ่ายสอดไว้ด้วย

ใครเนีย พี่สาวหุ่นสะบึ้มคนนี้อยากให้แนะนำให้รู้จักจริง ๆ

“หะ...เห็นแล้วหรือ นั่นคือแม่เราสมัยมหา’ลัยนะ ไม่ค่อย
คล้ายเราเลยใช่มั้ยล่ะ”

หahaha!? นี่คือแม่ของสืบาากิั้นหรือ!? นี่มันระดับดีเอ็นเอ

กลั่นแกล้งเลยนะ!

“เห็นว่าหน้าอกของแม่เริ่มใหญ่ขึ้นหลังจบจาก ม.ปลายแล้วนะ...”

เรื่องที่ว่าทำไมถึงสอดรูปแม่สมัยมหา'ลัยไว้ในสมุดประจำตัวนักเรียนนะช่างมันก่อน...ยัยนี้เหลือเชื่อเลย...หมายความว่าถ้าจบ ม.ปลายแล้วสีปากก็จะ...!? อนาคตสดใสเลยไม่ใช่หรอ?

“นะ...นี่...สีปาก”

“อะไรหรอ”

ฉันกลืนน้ำลายดังเอือก พยายามกดข่มหัวใจที่เต้นแรง พร้อมกันนั้นก็แอบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง

จะบอกว่าเป็นนางเอกที่ใกล้กับอุดมคติก็คงไม่เกินจริงแล้ว แต่ขออีกอย่าง...แค่อย่างเดียว ที่สามารถตรวจสอบได้ในตอนนี่ซึ่งมีเวลาเพียงน้อยนิด

แต่จะทำได้หรอ ว่ากันตรงๆ เรื่องนี้ยากพอควรเลย

“ช่วยรับเจ้านี่ไปที”

ฉันดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋า ก่อนยื่นให้สีปาก ด้วยมืออันสั่นเทาอย่างน่าเวทนา

“...นี่คือ...”

“อืม”

ไม่รู้ว่าเป็นหน้าที่เขียนบนกระดาษเกินความคาดหมายหรือเปล่า สีปากจึงมองมาด้วยแวตาสงสัย ไม่ได้จริง ๆ หรอเนี่ย

นั่นสินะ น่าเสียดาย แต่ก็ช่วยไม่ได้ ฉันคงโลกมากไป

“งั้นเอาละนะ...”

หือ? จริงดิ...โอ้! ยัยสีปากหน้าแดงเล็กน้อย เธอยื่นมือทั้งสองขึ้นข้างศีรษะทำเป็นหูกระต่าย! ก็แปลว่า...

“นายท่านเจ้าขา~♡ วันนี้จะมาเล่นเกมอะไรกันดีคะ”
สำเร็จแล้ว! หนึ่งในคอลเล็กชั่นของฉัน ‘เมตกระต่ายน้อยกับ
งานเลี้ยงเกมพระราช’ ละ!

“บะ...แบบนี้พอจะใช้ได้...มั๊ยนะ”

“สะ...สมบูรณ์แบบ...สิปากิ จากนั้นก็ขอฝากตัวด้วย!”

“อืม แค่นี้เล็กน้อยนะ...แะๆ”

ช่วยไม่ได้ ทำถึงขั้นนี้แล้วก็คงช่วยไม่ได้!

ต่อให้...รู้ทั้งรู้ว่าเป็นกับดัก แต่ฉันจะยอมทำเป็นตกหลุมให้
ก็ได้!

ก็นั่นไง ไหนๆก็ต้องตกนรกอยู่ดี งั้นขอมีความสุขก่อน
แล้วกัน อะไรแบบนี้

อย่างที่เขารู้กันว่า ต่อให้สิ้นหวังแค่ไหน ก็ต้องหาทางรอด
ให้ได้ไงละ ฉันทว่าเรื่องนั้นสำคัญนะ

อย่าเข้าใจผิดไปละ เฮ้อ! ไม่ชอบเลยจริงๆ! อะฮิ...

ทันทีที่ถึงช่วงพักกลางวัน ฉันก็ตั้งท่าก้าวกระโดดไปหาสิปากิ...ทว่า
เจ้าตัวกลับปรากฏตรงหน้าฉันก่อนแล้ว สมกับที่เป็นนางฟ้านำโชค
ของฉันจริงๆ

“โจโระ เตรียมข้าวกล่องมาเป็นอาหารกลางวันรีเปล่า
ถ้าไม่ได้เตรียมมา จะมากินข้าวกล่องของเราที่ได้ชิมไปเมื่อกี้ หรือ
จะให้ไปซื้อจากร้านขายของก็ได้ เอาแบบไหนดีละ”

การพูดจริงทำจริงเป็นอย่างนี้เอง คำแรกที่ออกจากปาก
ไม่ใช่ ‘ไปกินข้าวด้วยกันเถอะ’ แต่สตาร์ทจากการเป็นห่วงเป็นใย

เรื่องมือกลางวันของฉัน ช่างใจดีอะไรอย่างนี้ กลุ่มก้อนซึ่งเกิดจากการหลอมรวมของความรักอยู่ตรงหน้าฉันนี่เอง

“ไม่ละ ฉันมีข้าวกล่องเป็นอาหารกลางวันแล้ว โทษที่ที่ทำให้เป็นห่วงนะ”

“เธอ งั้นเราอยากกินข้าวกับโจโรนะ ได้หรือเปล่า”

โอ้! ถ้ามองกันด้วยแววตาหวั่นใจขนาดนั้น ฉันก็หลงเสน่ห์แน่นอนะเซ~

“...จะอ้วก!”

อืม ถึงขั้นได้ยินเสียงหลอนหูกมาจากข้างๆ แบบนี้ สงสัยฉันคงกำลังเคลิบเคลิ้มขนาดหนัก

ไม่ได้การแล้ว เลิกเคลิ้มแล้วรีบออกจากห้องดีกว่า

“แน่นอน ฉันจะไปกินข้าวที่ห้องสมุด สิบาก็มาด้วยกันสิ”

เป็นไงล่ะ ถ้อยคำอันไร้ช่องโหว่ของฉัน แถมรอยยิ้มสดใสให้ด้วยนะ

คงไม่มีผู้หญิงคนไหนปฏิเสธได้ลงคอหรอก

“อืม ได้สิ แต่เลิกยิ้มดูไม่ได้แบบนั้นทีเถอะ”

เห็นมะ ปฏิเสธไม่ได้ละสิ ฉันทนี่เก่งจริงๆ จะไม่ยิ้มสดใสแบบนั้นอีกก็ได้

ดูเหมือนว่ารอยยิ้มแปลกๆ จะอัฟเฟิลเวลเป็น ‘ดูไม่ได้’ แล้วสิ ได้รู้อะไรใหม่ๆ แล้วแฮะ

เอาละ จะใช้ช่วงพักกลางวันเพื่อตรวจสอบ และโอรับการทุ่มเทกายใจจากสิบาก็ด้วยร่างกายของฉันทนี่แหละ!

ให้ตายสิ โชคดีจริงๆ ที่เป็นตัวประกอบ เจ้าพวกที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเอกเลิฟคอมเมดี้ในโลกนี้ หากนักเรียนใหม่บอกรับชมก็มักปฏิเสธด้วยความตื่นตระหนกทันที สมองพวกมันต้องผิดปกติแน่ๆ

